

ветѣ и видохъ едно бамъ-башка чудо. Натъкмили една голѣма синия, покрили я съ едно зелено платно, а на нея три яйца, като топки, ама коджа едрички, Едното бѣше червено, другото бѣло, а третото жълтункаво, като пуйче яйце. Двама души се изправили до синията, па взелъ всѣки по единъ остень въ ржцетѣ си, па като го рѣгне, а оно — хопъ у другото! Я рекохъ, че сж се счупили, кога погледнахъ, а другиятъ го чукна назадъ съ своя остень. Колкото време стояхъ да гледамъ, а они все това правиха: ту единиятъ чукне едното, ту другиятъ другото! Мислихъ, мислихъ; за какво ли ще бжде, аджеба, това нѣщо? Кой знае по колко имъ плащатъ надница да ги чукать тия яйца!..

Двоокатино излѣзе и пойдохме кжде чаршията. Ехъ, да видите, брате, чаршия, да видите ония дюкяне, па оная стока — отъ врабче млѣко да затърсите — и него ще намѣрите. У единъ дюкянъ, между джамоветѣ, затворили едно детенце, малко още, така, да има, да има — две-три години. Облѣкли го, нагиздили го, па го затворили, и оно сиромашкото. стои та не мърда. Я го гледахъ, гледахъ, засмѣхъ му се, подшмъркнахъ му, а оно си мълчи, па се таи, хичъ не сака да ме погледне; види се, че така сж му поржчали.

Привечеръ бѣхъ се прибралъ у Спировата кръчма и слушамъ нѣщо свиратъ нѣкжде, като на сватба. Излѣзохъ навънъ: поразгледахъ и видохъ една кжща, колко единъ хвърлякъ нѣщо надалечъ, откъдето се чуваше свирнята. Рекохъ: стой да видимъ, каква ще бжде тая сватба у вторникъ. Надникнахъ презъ пенджера и що да видимъ? Вие виждаде ли сте женски цигане, това дѣ, — женски свирджии? И я не бѣхъ виждалъ, ама у София и